

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. B.** nar., bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. KUJI 10202/2015, sp. zn. OOSČ 90/2015 OOSC/23/PK,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. KUJI 10202/2015, sp. zn. OOSČ 90/2015 OOSC/23/PK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26. 11. 2014, č. j. MMJ/OD/13590/2014-14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 24. 5. 2014 v 10.15 hodin jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 9 km/h. Za spáchání předmětného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a byla mu stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 12. 2014 fikcí v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 19. 12. 2014 se žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, přičemž současně požádal o doručení prvostupňového rozhodnutí, neboť uvedl, že jej dosud neobdržel. Vzhledem k tomu, že podání neobsahovalo zákonem stanovené náležitosti, vyzval prvostupňový správní orgán žalobce k jeho doplnění. Dne 19. 1. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán od žalobce doplnění odvolání, v němž uvedl, že není schopen formulovat konkrétní žalobní námitky, neboť stále neobdržel prvostupňové rozhodnutí. Dále namítl, že nebyl předvolán k ústnímu jednání a bylo mu tedy zabráněno zúčastnit se projednání věci a bránit své zájmy. Žalobce byl informován, že rozhodnutí mu bylo řádně doručeno fikcí dne 8. 12. 2014 a současně mu bylo rozhodnutí opětovně zasláno, neboť původně bylo rozhodnutí doručováno v obálce opatřené chybným číslem jednacím. Dne 4. 2. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán podání žalobce, v němž uvedl, že se v plném rozsahu odvolává proti prvostupňovému rozhodnutí a současně poukázal na časový odstup mezi vyhotovením rozhodnutí a okamžikem, kdy mu bylo doručeno.

Žalovaný k námitkám žalobce ohledně doručování prvostupňového rozhodnutí uvedl, že toto rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 26. 11. 2014 a téhož dne bylo vypraveno. Nejprve učinil prvostupňový správní orgán pokus o doručení na elektronickou adresu, přičemž obdržel potvrzení o přijetí zprávy, které však nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem. Následně bylo rozhodnutí předáno k poštovní přepravě. Námitku žalobce o časové prodlevě tedy žalovaný vyhodnotil jako nedůvodnou. V této souvislosti žalovaný dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že doručování na elektronickou adresu ... není možné, neboť adresa má nevyhovující formát. K následnému doručování prvostupňového rozhodnutí do datové schránky dne 21. 1. 2015 bylo přistoupeno na základě zjištěné chyby v psaní, která se vyskytla na dopisní obálce, v níž bylo prvostupňové rozhodnutí dříve doručováno. Prvostupňový správní orgán se domníval, že s ohledem na zásadu dobré správy by bylo vhodné zaslat žalobci prvostupňové rozhodnutí opakovaně. Žalovaný je však toho názoru, že tento krok nebyl potřebný a zjevná nesprávnost na obálce nemohla mít vliv na úspěšnost doručení.

Žalovaný dále upřesnil, že prvostupňové rozhodnutí bylo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zasláno na dvě adresy zmocněnce žalobce, a to na doručovací adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel (dále jen „ISEO“) a na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Na obou obálkách se vyskytla zřejmá chyba v psaní, neboť byly označeny č. j. MMJ/OD/13590/2014-8 namísto č. j. MMJ/OD/13590/2014-14. Na doručovací adrese dle ISEO byla zásilka vložena do schránky a prvostupňovému správnímu orgánu se vrátilo pouze potvrzení o doručení písemnosti. Z adresy trvalého pobytu zmocněnce žalobce byla zásilka prvostupňovému správnímu orgánu vrácena s odůvodněním, že adresát nemá v místě poštovní schránku. Prvostupňový správní orgán tuto obálku vložil neporušenou do správního spisu. Dne 10. 2. 2015 žalovaný ověřil, zda je v chybně označené obálce skutečně vloženo napadené rozhodnutí, přičemž zjistil, že tomu tak je. Žalovaný přitom nemá důvod se domnívat, že by v druhé obálce byla vložena písemnost jiná.

K námitce, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání, žalovaný uvedl, že ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 26. 11. 2014 a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno fikcí dne 18. 11. 2014, tedy s dostatečným předstihem. Vzhledem k tomu, že se žalobce k jednání bez omluvy nedostavil, byl přestupek projednán bez jeho přítomnosti.

Pro úplnost žalovaný shrnul, že výrok prvostupňového rozhodnutí má dostatečnou oporu v provedeném dokazování a sankce za spáchaný přestupek byla uložena v zákonném rozmezí. Proto odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Obsah žaloby

V žalobě proti napadenému rozhodnutí, která byla krajskému soudu doručena dne 20. 4. 2015, žalobce předně rozporuje tvrzení žalovaného, že mu bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno dne 8. 12. 2014. Ačkoliv totiž žalobce v průběhu správního řízení požádal, aby mu byly veškeré písemnosti zasílány na elektronickou adresu ..., prvostupňový správní orgán na tuto adresu své rozhodnutí nevypravil. Tuto skutečnost se žalovaný pokusil v napadeném rozhodnutí ospravedlnit tím, že adresa je v nevyhovujícím formátu, což však není pravdou, neboť v jiných řízeních mu jiné správní orgány na tuto adresu běžně doručují a adresát potvrzuje přijetí písemností zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem.

Za těchto okolností tedy nebylo dle názoru žalobce možné dovodit účinky doručení fikcí při doručování na adresu trvalého pobytu, neboť správní orgány byly primárně povinny doručovat na doručovací adresu ve smyslu ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Na prvostupňové rozhodnutí je proto třeba hledět jako na doručené až ke dni 22. 1. 2015, kdy bylo doručeno zmocněnci žalobce do datové schránky. Teprve následujícího dne počala běžet lhůta pro podání odvolání, přičemž v podání zaslaném v této lhůtě prvostupňovému správnímu orgánu bylo řádně označeno, proti kterému rozhodnutí se žalobce odvolává. Podání bylo prosté odvolacích důvodů, neboť se zmocněnec toho času nacházel v Argentině a neměl tak dostatek času na jeho doplnění. Správní orgány byly nicméně povinny vyzvat podatele k odstranění vad podání. Takto se však nestalo. Přitom žalobce zdůrazňuje, že této povinnosti správní orgány nezprostila ani skutečnost, že odůvodněno bylo dřívější odvolání, které směřovalo proti neoznámenému rozhodnutí.

Dále žalobce uvádí, že o vydání prvostupňového rozhodnutí se jeho zmocněnec dozvěděl telefonicky od oprávněné úřední osoby prvostupňového správního orgánu, která jej v této věci kontaktovala dne 17. 12. 2014 a dotázala se jej, zda může přijetí písemnosti potvrdit zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem. Oprávněná osoba zřejmě písemnost zaslala na jinou adresu než adresu zmocněnce a poté, co s ní adresát komunikoval, se domnívala, že komunikuje přímo s dotčeným zmocněncem. K prokázání těchto tvrzení žalobce navrhl provedení výslechu zmocněnce žalobce pana P. K.

Žalobce rovněž namítá, že mu bylo znemožněno zúčastnit se ústního projednání věci, neboť předvolání k ústnímu jednání nebylo vypraveno na elektronickou adresu jeho zmocněnce. Žalobce tak nebyl poučen ani o možnosti využít svého práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

V posledním žalobním bodě žalobce poukázal i na nedostatky ve skutkových zjištěních prvostupňového správního orgánu. Předně žalobce uvádí, že v úseku, v němž byla žalobci naměřena rychlost 59 km/h, bylo umístěno dopravní značení stanovující nejvyšší povolenou rychlost 60 km/h. Jednání žalobce tedy nebylo nezákonné. Dále žalobce namítá, že mu policisté na jeho žádost předložili ověřovací list k rychloměru, jehož platnost ověření skončila již dne 14. 5. 2014. Žalobce se tedy domnívá, že bylo měřeno neověřeným rychloměrem a později policie účelově doložila ověřovací list od jiného rychloměru, přičemž jeho číslo vyplnila též pod fotografií s výstupem z rychloměru. Žalobce rovněž namítá, že měření bylo prováděno v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, neboť strážníci obecní policie nepostupovali v součinnosti se státní policií a neměřili v místech k tomu

určených. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání, nemohl tyto argumenty uplatnit v průběhu správního řízení a činí tak až nyní v projednávané žalobě.

S ohledem na všechny namítané nedostatky navrhuje žalobce, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

K podané žalobě poskytl žalovaný následující vyjádření. Dne 22. 7. 2014 obdržel prvostupňový správní orgán odpor žalobce, zastoupeného jeho zmocněncem P. K., nar. ..., proti příkazu ze dne 7. 7. 2014, č. j. MMJ/OD/13590/2014-2. Obsahem tohoto odporu byla též žádost o doručování písemnosti na elektronickou adresu ... Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu doručuje správní orgán na účastníkem sdělenou elektronickou adresu zejména, přispěje-li to k urychlení řízení. Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda požadavku účastníka vyhoví či nikoliv. Prvostupňový správní orgán z úřední činnosti věděl, že písemnosti odesílané na elektronickou adresu ... se vrací zpět jako nedoručitelné, ve snaze vyhovět žádosti o doručování písemností elektronicky tedy písemnosti zasílal alespoň na adresu bez diakritiky ... Z této adresy bylo odesláno potvrzení o doručení písemnosti, avšak bez uznávaného elektronického podpisu. Tyto okolnosti samy o sobě svědčí o tom, že doručování na elektronickou adresu v řízení, v němž figuruje zmocněnec P. K., k urychlení řízení nepřispívá, což je správním orgánům z úřední činnosti známo i z jiných řízení. Doručoval-li tedy prvostupňový správní orgán tak, jako by o doručování na elektronickou adresu nebylo požádáno, nespátřuje v tom žalovaný pochybení.

Předvolání k ústnímu jednání i prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno na adresu pro doručování zmocněnce žalobce dle ISEO (M. 1482/11, P. 1). Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno fikcí dne 18. 11. 2014, rozhodnutí pak dne 8. 12. 2014. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že by byly účinky fikce doručení dovozovány z doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Pochybnosti o doručení prvostupňového rozhodnutí v důsledku chyby v psaní na obálce byly odstraněny v odvolacím řízení.

Dále žalovaný uvádí, že prvostupňový správní orgán trvá na tom, že zmocněnce žalobce v souvislosti s vydáním rozhodnutí telefonicky nekontaktoval. Navíc v době, kdy měl telefonický kontakt údajně proběhnout (dne 17. 12. 2014), již bylo prvostupňové rozhodnutí dávno předáno k poštovní přepravě a postrádalo by tedy smyslu, aby oprávněná osoba za této situace žádala zmocněnce žalobce o potvrzení přijetí již dříve zaslané elektronické zprávy. Poštovní zásilka byla připravena k vyzvednutí již dne 27. 11. 2014.

Stran výzvy k doplnění odvolání v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu žalovaný uvádí, že zmocněnec žalobce byl k doplnění podání vyzván dvakrát, a to dne 15. 1. 2015 a 21. 1. 2015. Přesto však vady podání odstraněny nebyly.

Pro úplnost žalovaný dodává, že dle jeho názoru byl v průběhu správního řízení skutkový stav zjištěn takovým způsobem, že o něm nepanovaly důvodné pochybnosti.

Žalovaný tedy shrnuje, že žalobu považuje za zcela nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

V.1 Prvotní rozsudek krajského soudu

Ve věci rozhodoval krajský soud nejprve bez jednání rozsudkem ze dne 30. 9. 2016, 33 A 17/2015-20 („prvotní rozsudek“), neboť účastníci řízení s tím souhlasili (§ 51 s.ř.s.) a ani krajský soud nepovažoval v dané věci nařízení jednání za nezbytné. Po řádném prostudování správního spisu a posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**, k čemuž jej vedly následující úvahy.

Právní předpisy zakotvují možnost odchýlit se od pravidel pro doručování stanovených ust. § 19 odst. 1 a 2 správního řádu, a to na žádost účastníka řízení, přičemž jednou z variant je doručování na elektronickou adresu sdělenou účastníkem řízení. Doručování na takovou elektronickou adresu pak má před zbylými způsoby doručování přednost, to však pouze tehdy, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, resp. existuje-li pro zvolený způsob doručování legitimní důvod (např. urychlení řízení). Krajský soud tedy nemá pochyb o tom, že jsou správní orgány oprávněny neakceptovat požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody, zejména pak ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení. To platí tím spíše, je-li zjevné, že účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak, aby prodlužoval dobu vedení správního řízení. Tyto závěry ostatně vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž poukázat lze kupříkladu na rozsudek tohoto soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015-37, dostupné na www.nssoud.cz, v němž bylo konstatováno, že „*pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci.*“

V daném případě zmocněnec žalobce pro účely doručování ve správním řízení sdělil správním orgánům e-mailovou adresu ..., tj. adresu obsahující diakritiku. Ze správního spisu je patrné, že na tuto adresu nebyla správními orgány žádána z písemností doručována, přičemž dle sdělení žalovaného tomu tak bylo proto, že správním orgánům je z úřední činnosti známo, že na tento typ adres (e-mailové adresy s diakritikou) se dlouhodobě nedaří doručovat. Namísto toho však prvostupňový správní orgán učinil několik pokusů o doručení písemností na elektronickou adresu ... (tj. bez diakritiky), z níž následně prvostupňový správní orgán obdržel zprávy potvrzující přijetí písemností. Krajský soud zejména odkázal na rozhodné pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016-45 (dostupný na www.nssoud.cz), a dovodil, že tyto závěry v plném rozsahu dopadají na projednávaný případ, a s ohledem na i v citovaných rozsudcích vyzdvihované okolnosti (účelově zvolená elektronická adresa, zasílání potvrzujících e-mailů neopatřených uznávaným elektronickým podpisem z e-mailové adresy bez diakritiky apod.) nepovažuje postup správním orgánů při doručování písemností v předmětném správním řízení za závadný. To tím spíše, že jednotlivé písemnosti (předvolání k ústnímu jednání, prvostupňové rozhodnutí), byly po neúspěšném pokusu o doručení na e-mailovou adresu zmocněnci žalobce zaslány kromě jeho adresy trvalého pobytu i na doručovací adresu dle ISEO, kam se je podařilo účinně (být fikcí) doručit.

Ke zbývajícím žalobním námitkám krajský soud uvedl, že i tyto jsou zcela zjevně nedůvodné. Především nelze dát za pravdu žalobci v tom směru, že jeho zmocněnec nebyl řádně vyzván k doplnění odvolání. Ze správního spisu je naopak patrné, že zmocněnec žalobce byl prvostupňovým správním orgánem k doplnění odvolání opakovaně vyzván (výzva ze dne 5. 1. 2015 a výzva ze dne 21. 1. 2015) a byl poučen, v jakém rozsahu je nezbytné

podání doplnit. Přitom odvolání bylo ze strany žalobce doplněno do té míry, že jej bylo možno projednat, neboť z něj bylo patrné, v čem je spatřována nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud se tedy na rozdíl od žalobce nedomnívá, že by bylo povinností správního orgánu reagovat výzvou i na další podání zmocněnce žalobce a opakovaně jej poučovat o nutnosti doplnění jeho odvolání.

Tvrzení žalobce, že měření nebylo provedeno v souladu se zákonem, považoval krajský soud za ryzí spekulace, neboť se jedná o ničím nepodložená tvrzení a není zřejmé, jakým způsobem žalobce k těmto závěrům dospěl. Z tohoto důvodu se nebyl krajský soud schopen k dotčeným námitkám nikterak podrobněji vyjádřit. Žalobce blíže specifikoval pouze svoji námitku, že dle jeho názoru byl při měření rychlosti použit neověřený rychloměr. V této souvislosti však ze správního spisu vyplývá, že měření bylo provedeno dne 24. 5. 2014 v 10.15 hodin na ulici Znojemská v Jihlavě měřicím zařízením sériové č. TC003044 (snímek provedeného měření). Obsahem správního spisu je i ověřovací list k tomuto zařízení (sériové číslo se shoduje), podle něhož doba platnosti ověření končilo ke dni 1. 12. 2014. Přitom nic nenasvědčuje tomu, že by ve skutečnosti bylo při měření užito jiného přístroje, jak tvrdí žalobce. Pro úplnost krajský soud dodal, že ničím nepodložená je i námitka žalobce, že v místě měření se nacházelo dopravní značení stanovující nejvyšší povolenou rychlost 60 km/h. Přitom je nutno zdůraznit, že měření bylo provedeno v obci, a tedy nejvyšší povolená rychlost jízdy vychází v tomto případě přímo ze zákona, a to konkrétně z ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, není-li dopravní značkou stanoveno jinak. To však v předmětné věci nebylo žalobcem prokázáno ani doloženo.

Proto krajský soud prvotním rozsudkem žalobu zamítl a nepřiznal žalobci ani žalovanému náhradu nákladů řízení.

V.2 Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce přezkoumal prvotní rozsudek krajského soudu a ve svém rozsudku ze dne 1. 6. 2017, č.j. 9 As 274/2016 – 37 („zrušující rozsudek“) převážně shledal námitky žalobce jako nedůvodné a argumentaci krajského soudu jako správnou. Konkrétně v bodě 36 odůvodnění uvedl, že „*Nad rámec uvedeného je třeba dodat, že Nejvyšší správní soud nemohl v projednávané věci přehlédnout, že zmocněnec stěžovatele nahlásil jako doručovací elektronickou adresu ..., ale sám zasílal některé písemnosti ze své emailové adresy ... (příkladmo odvolání ze dne 19. 12. 2014, opakované zaslání dříve podaného odvolání ze dne 29. 12. 2014, odvolání ze dne 4. 2. 2015). Z těchto důvodů a ve vazbě na svou rozhodovací činnost Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že závěry rozsudku sp. zn. 2 As 27/2016 plně dopadají na projednávaný případ, včetně absence dobré víry ze strany zmocněnce stěžovatele při zadávání elektronické adresy (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 – 56; ze dne 31. 1. 2016, č. j. 4 As 282/2015 – 32; sp. zn. 1 As 104/2015, jakož obdobné závěry jsou činěny i ve vztahu k jiným zmocněncům opakovaně zastupujících obviněné z dopravních přestupků např. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38; ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26).*“

Dále Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že názor krajského soudu, že nebylo povinností správního orgánu reagovat výzvou i na další podání zmocněnce ze dne 4. 2. 2015 a opakovaně jej poučovat o nutnosti doplnění jeho odvolání, je správný. Bylo zde jedno odvolání, které měl řádně stěžovatel doplnit. Odvolání ze dne 4. 2. 2015 nelze chápat jako nové podání, k jehož doplnění měl být stěžovatel, resp. jeho zástupce opětovně vyzýván.

Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou námitku tvrzeného nevypořádání žalobní námitky, že měření obecní policií bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu. V bodě 45 odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že způsob vypořádání této námitky nebyl ze strany krajského soudu správný. Konkrétně uvedl, že *„Ačkoliv se svou povahou jednalo o velmi obecnou námitku, bylo jednoznačné, že tato námitka zpochybnila způsob měření ze strany obecní policie (ta neměřila v součinnosti s policií a na místě určeném policií). Krajský soud proto měl ověřit, zda opak tohoto negativního tvrzení, plyne či neplyne ze správního spisu a případně doplnit v tomto směru dokazování. ... Nejvyšší správní soud námátkou odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013 – 45; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8. 10. 2013, č. j. 52 A 16/2013 – 33; rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 2. 2013, č. j. 76 A 29/2011 – 58 aj., z nichž plyne, že soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, a to např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR.“*

Nejvyšší správní soud ke zrušovacímu důvodu uzavřel v bodě 49 odůvodnění, že: *„S ohledem na skutečnost, že se nejedná o žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, měl krajský soud proto při přezkumu uvedené žalobní námitky (zpochybnění postupu dle § 79a zákona o silničním provozu) v projednávané věci postupovat tak, že sám vzniklé pochybnosti odstraní. To může v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit provedením i důkazů nových. V novém řízení je krajský soud povinen tuto žalobní námitku opětovně přezkoumat a s ohledem na to, že ze správního spisu neplyne, že by v posuzovaném případě měla městská policie oprávnění měřit rychlost vozidel v daném místě a v rozhodné době, resp. z žádného provedeného důkazu to neplyne, provede za uvedeným účelem dokazování.“*

Proto Nejvyšší správní soud zrušil prvotní rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

V.3 Nové posouzení věci krajským soudem

Krajský soud byl v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, a proto nejprve vyžádal od žalovaného, aby předložil v součinnosti s Magistrátem města Jihlava listinné důkazy ke sporné otázce, zda bylo provedeno měření rychlosti dne 24. 5. 2014 na ulici Znojemská u domu č.p. 76, Jihlava v souladu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu. Žalovaný na tuto výzvu odpověděl sdělením ze dne 29. 6. 2017, v jehož příloze zaslal opatření dopravního inspektorátu Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, územního odboru Jihlava ze dne 21. 3. 2012, k čemuž uvedl, že předmětné opatření bylo platné i v prvním pololetí roku 2014, a od 1. 7. 2014 bylo nahrazeno novým aktualizovaným opatřením. Krajský soud tyto listiny zaslal žalobci na vědomí.

Poté krajský soud ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 31. 7. 2017. Žalobce ani jeho zástupce se bez omluvy nedostavili, takže jednání proběhlo pouze za přítomnosti zástupce žalovaného.

Krajský soud při jednání konstatoval obsah soudního a **správního spisu**, z něhož vyplývají následující skutečnosti. Správní řízení bylo zahájeno na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku Městské policie Jihlava ze dne 24. 5. 2014. Prvostupňový

správní orgán ve věci nejprve rozhodl příkazem ze dne 7. 7. 2014, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce pana P. K., nar. ..., odpor, v důsledku čehož byla věc projednána ve standardním správním řízení. Obsahem odporu byla i žádost zmocněnce žalobce o doručování všech písemností na e-mailovou adresu ... Ve věci dále prvostupňový správní orgán vydal dne 18. 8. 2014 rozhodnutí č. j. MMJ/OD/13590/2014-8, jímž opětovně uznal žalobce vinným ze spáchání projednávaného přestupku; toto rozhodnutí však bylo v rámci přezkumného řízení žalovaným na základě podnětu prvostupňového správního orgánu zrušeno, neboť bylo shledáno, že žalobce nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání konanému dne 18. 8. 2014 a rovněž že nedošlo k řádnému doručení přezkoumávaného rozhodnutí žalobci (tyto písemnosti byly doručovány pouze na adresu trvalého pobytu zmocněnce, přestože měl v ISEO evidovanou adresu doručovací).

Následně ve věci provedl prvostupňový správní orgán nové ústní jednání, a to dne 26. 11. 2014. Předvolání k ústnímu jednání bylo zmocněnci žalobce nejprve zasláno na elektronickou adresu ..., z níž se prvostupňovému správnímu orgánu vrátila odpověď obsahující potvrzení přijetí písemnosti. Tato zpráva však nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem a proto prvostupňový správní orgán následně písemnost zaslal zmocněnci žalobce i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na jeho adresy dle ISEO, tj. na adresu jeho trvalého pobytu (Č. a. 601/23, P. 6) a doručovací adresu dle § 10b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že žalobce se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil, proběhlo jednání v jeho nepřítomnosti. Samotné prvostupňové rozhodnutí ve věci pak bylo vydáno dne 26. 11. 2014, přičemž bylo opětovně doručováno stejným způsobem jako předvolání k ústnímu jednání. Správní orgán tedy nejprve provedl pokus o doručení na e-mailovou adresu ... (potvrzující odpověď z této adresy nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem) a následně doručoval prvostupňový správní orgán své rozhodnutí na obě adresy dle ISEO. Následně prvostupňový orgán doručil prvostupňové rozhodnutí i do datové schránky zmocněnce P. K., a to dne 21. 1. 2015.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce blanketním odvoláním do neoznámeného rozhodnutí, které bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 19. 12. 2014. Na základě výzvy prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 1. 2015 doručené opět do datové schránky zmocněnce P. K. dne 15. 1. 2015 pak bylo odvolání doplněno podáním ze dne 19. 1. 2015. V obou těchto podáních zmocněnec žalobce uváděl, že mu prvostupňové rozhodnutí nebylo dosud doručeno. Prvostupňový správní orgán tedy rozhodnutí zaslal zmocněnci žalobce opakovaně, tentokrát do jeho datové schránky, která nebyla dříve v průběhu správního řízení zpřístupněna. V reakci na to adresoval zmocněnec žalobce prvostupňovému správnímu orgánu další podání označené jako „odvolání“, které však neobsahovalo žádné konkrétní odvolací námitky. Žalovaný nedospěl po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí k závěru, že by trpělo jakýmkoliv nedostatkem, a odvolání žalobce zamítl. Napadené rozhodnutí bylo dne 21. 2. 2015 doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce.

Dále krajský soud provedl nad rámec správního spisu důkaz opatřením dopravního inspektorátu Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, územního odboru Jihlava, ze dne 21. 3. 2012, č.j. KRPJ-32636/ČJ-2012-160706 kterým se určují úseky pro měření rychlosti jízdy vozidel Městskou policií Jihlava podle § 79a zákona o silničním provozu, kde je pod č. 9 uvedena ulice Znojemská. Zástupce žalovaného k provedenímu důkazu uvedl, že

prvostupňovému orgánu je z úřední činnosti známo, ve kterých úsecích pozemních komunikací je Městská policie města Jihlavy je oprávněna měřit rychlost, přičemž tento seznam měřených úseků se nemění příliš často. Po slyšení konečného návrhu ve věci, v němž zástupce žalovaného požádal o přiznání náhrady cestovného k soudnímu jednání, krajský soud přistoupil k rozhodnutí o věci samé.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v první řadě uvádí, že stran gros žalobních námitek (nesprávné doručování ve správním řízení a dalších tvrzených vad ve správním řízení krajský soud setrvává na svém právním názoru obsaženém v prvotním rozsudku, jak byl shrnut výše pod bodem V.1 odůvodnění tohoto rozsudku, neboť Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku jeho úvahy potvrdil. Nejvyšší správní soud potvrdil i úvahu krajského soudu o aplikovatelnosti právního názoru obsaženém v rozsudku tohoto soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016-45 (přístupný na www.nssoud.cz).

Co se týká dalších tvrzených vad napadeného rozhodnutí žalovaného, zejm.možných vad provedení měření a odlišnosti dopravního značení na úseku místě spáchání přestupku, krajský soud rovněž odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku s tím, že i podle jeho názoru se jedná o námitku ryze spekulativní, která není opřena o žádný důkaz. Naproti tomu, námitku žalobce, že měření bylo provedeno neověřeným rychloměrem, tu krajský soud přesvědčivě vyvrátil již ve svém prvotním rozsudku s tím, že ze správního spisu vyplývá, že měření bylo provedeno dne 24. 5. 2014 v 10.15 hodin na ulici Znojemská v Jihlavě měřicím zařízením sériové č. TC003044 (snímek provedeného měření). Obsahem správního spisu je i ověřovací list k tomuto zařízení (sériové číslo se shoduje), podle něhož doba platnosti ověření končilo ke dni 1. 12. 2014.

Konečně k žalobní námitce, že měření bylo provedeno v rozporu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu, k níž krajský soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu doplnil dokazování nad rámec správního spisu důkaz opatřením dopravního inspektorátu Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, územního odboru Jihlava, ze dne 21. 3. 2012, č.j. KRPJ-32636/ČJ-2012-160706 kterým se určují úseky pro měření rychlosti jízdy vozidel Městskou policií Jihlava podle § 79a zákona o silničním provozu, krajský soud uvádí následující.

Podle § 79a zákona o silničním provozu [z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Jak již uvedl i Nejvyšší správní soud, není povinností žalovaného při procesní pasivitě účastníka řízení předjímat příp. pozdější námitku směřující k možné nezákonnosti měření obecní policie spočívající v chybějícím určení předmětného úseku pozemní komunikace Policií ČR jako měřeného úseku. Proto ani krajský soud nepovažuje za vadu řízení, že tento listinný podklad nebyl založen ve správním spisu. Z důkazu označeným opatřením Policie ČR adresovaným Městské policii v Jihlavě podle názoru krajského soudu jednoznačně a zřejmě vyplývá, že ulice Znojemská ve městě Jihlava byla ode dne 21. 3. 2012 určena jako měřený úsek. Dále ze sdělení žalovaného ze dne 29. 6. 2017 zároveň vyplývá, že teprve od 1. 7. 2014 bylo toto opatření nahrazeno novým opatřením. Jelikož se žalobce předmětného přestupku dopustil dne 26. 5. 2014, má krajský soud za to, že měření Městské policie Jihlava bylo provedeno zcela v souladu se zákonem. Proto je i tato námitka žalobce nedůvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tedy opětovně po naplnění závazného pokynu Nejvyššího správního soudu obsaženého ve zrušujícím rozsudku dospěl v dalším řízení k témuž závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Žalovaný sice v souvislosti s konáním ústního jednání uplatnil návrh na přiznání náhrady nákladů řízení s tím, že v obdobných případech byla krajskými soudy náhrada nákladů přiznána, neboť žalovaný konání ústního jednání nepožadoval. Krajský soud však návrhu žalovaného v předmětné věci nevyhověl, neboť ústní jednání nebylo nařízeno v důsledku žádosti žalobce o ústní projednání věci, nýbrž v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, který uložil krajskému soudu doplnit dokazování. Proto v předmětné věci podle názoru krajského soudu nebylo možno žalovanému náhradu nákladů řízení (cestovné k ústnímu jednání) přiznat (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová